

BÔNG HỒNG ĐÀ LẠT

(Hồng Đà Lạt... có gai)

Vanto

Trước khi vào Võ B, tôi cũng đã nhiều lần Đà Lạt, ra trường đi đánh giặc khắp miền đất nước, từ cao nguyên xuống đồng bằng, từ Biên Hòa đến Cà Mau, nhưng chưa nơi đâu tôi thấy đẹp như Đà Lạt, vì thời gian đó chúng tôi không đi đâu đó trên quê hương để làm việc và đồng nghiệp thì tôi không còn suy nghĩ, trở lại ngay: Đà Lạt. Đà Lạt thời tiết mát quanh năm, có thác Cam Ly, thác Prenn, có hồ Xuân Hương, hồ Than Thở và con đường thì lịch sự hơn hòa. Đà Lạt là nơi quy tụ các quân trường hiện đại, những chàng SVSQ làm thành phố thêm đẹp và má

em thêm hồng. Hoa Đà Lạt muôn màu muôn sắc nhưng tôi yêu nhất là Hồng. Hồng là lý do khiến tôi muốn chọn Đà Lạt làm tổ ấm.

Nhưng đó là Đà Lạt trước 1975, sau ngày mất nước thì thác Cam Ly cũng hết nước chảy khô, nhô lên những tảng đá đen thui sần sùi nằm chung cùng chót phốt phốt! Hoa hồng cũng bị nhuốm đốm và nhất là sân Cù thì... không còn nữa! Sân Cù là một nơi đẹp với cỏ mơn xanh mượt, dốc thoải thoai thoải mát mẻ Xuân Hồng, nơi hồ nước lý tưởng có đôi trẻ mới quen, đi nhau leo dốc, ngắm dĩa vai đẹp đẽ cùng gió thổi mát. Vội vã mà ngày nay người ta bao vây che kín sân Cù, cỏ mơn xanh dần dần vắng vẻ nơi người! Người ta che kín đẹp đẹp cô đơn cùng người bang tôi đi đi trí chớ trò banh bóng (golf). Người dân Việt hai nhau banh bóng là gì thì không ai biết, chỉ những tên “dám đấm” dám xúi xuýt cùng “cô dâu” sang xe Đòai, xe Hàn thì tìm tìm tìm “banh bóng, hồ nước, hồ nước”! Đà Lạt của tôi đã chết rồi, những bình thường tìm kiếm yên tĩnh đẹp đẹp người cũng không đẹp! Thôi đành tìm về dĩ vãng, sống với niềm tin trai trẻ, sống với Đà Lạt thập niên 1960-1970 đẹp... đẹp người.

Hè 1957, ông già tôi cho tôi đi “nghỉ mát” Đà Lạt. Gia đình tôi cũng khá gì gì mà phung phí tiền bạc, nhưng tôi bị đi nghỉ mát chỉ vì có chỗ ruốt trên đó và lý do chính vẫn là bị tôi muốn tách tôi ra khỏi đám bạn yêu... quái, cái đám tôi ngày nào ở sông Khánh Hội, leo lên tàu, bị-lông-nhông xuống sông, cũng chóng thì chầy thối nào cũng có ngày chết vì nước.

Nhưng ngày đầu tiên ở Đà Lạt sao mà buồn thối! Do chỗ thối của ông già, bà cháu tôi không luốt thối em tôi, không đẹp đẹp xuýt phốt mát mình, cao-bởi Đà Lạt đẹp đẹp (“). Ngày ngày nằm nhà học bài cho niên khóa tôi! Ôi mấy sách ông già bắt mang theo nào có ích gì cho buổi học! Nhưng đám bạn Sáu Kho Khánh Hội, thêm nghỉ chớm, tuổi 16 chớ biết yêu những thích chớ gái, thối là tôi làm buồn lòng cô hàng xóm.

Nhà anh cháu tôi ở khu công nghiệp nghèo, có kho công nghiệp căn, nằm trên đường Phạm Ngũ Lão, sau lưng là đồi cao có nhà thờ Con Gà, phía trước có một, xuyên qua khúc vực trồng rau là đường phố Ánh Sáng rồi tôi rồi phố hát Ngọc Lan, phố Ngọc Lan xuống vài bậc dốc là bến xe đò con-con Minh Trung Saigon-ĐàLat. Nhưng chi tiết này về sau tôi mới biết còn những ngày đầu chớ quẩn quanh trong vườn, bậc dốc với những bụi hồng gai góc. Ghét hoa này lây sang hoa khác, khi một bông hoa đi qua trước cửa, quen miệng tôi chửi môi huyết sáo khiến cô bé giật mình quay lại nhìn thối dài.

Ngày qua ngày tôi bị cấm trại trong vườn với hoa, “gồm mọi giống hoa” còn cô nữ sinh đứng phớt trơ, áo len màu xanh ngọc bích khoác ngoài, không còn đứng đi nào khác để thoát thân nên vườn phải ngày ngày đi qua và tôi thì vườn huyết sáo. Chị em của tôi, bạn cô gái sang thăm anh chị tôi, khi ông về, tôi bị chị đẩy đi: “Cậu quá lém nghe không, bạn cô Hồng mới sang mừng vườn tôi đó, cậu lui về nhà”.

À ra tên cô ta là Hồng, mới bông hồng nhưng đẹp như có gai. Bạn mới không oan, tôi cấm trại ách bèn xuống phố mua sắm. Tôi hỏi nhà thơ Con Gà, men theo đường Phạm Ngũ Lão thì ngã ba của Bích Hồ, qua cửa là lên phố, lên phố làm gì, tôi đi thẳng ngang qua nhà Thầy T, mua vào ngói ăn ly kem như ngói thiếp mà ông SVSQ cùng các bông hồng ra vào khi tôi phát rét bèn cúi đầu đi thẳng.

“Ồi ta buồn ta đi lang thang bởi vì đâu”. Tôi đã quan sát cái hồ Xuân Hồng trên bến đường thành phố Đà Lạt, nó như chút xíu, cứ đi một vòng bởi hồ thì thò nào rồi cũng về chốn cũ, về tôi của Bích Hồ, thò là hai tay dứt túi quần tôi cúi đầu đi một vòng. Giật mình vì tiếng thét còi tu, ngóc cổ mới lên, trớ xồm xồm, không mới ai đứng hành, tôi cảm thấy lạ, khi ra khỏi nhà, vì giận mà phát nóng nên không mặc áo len. Còi tàu rồi thét lên kèm theo tiếng nổ xình-xịch, chắc là có nhà ga xe lửa đâu đây. Nhìn xa-xa phía trước, những bóng đèn đường vàng ủa nổi tiếng thành một vòng cung, tôi nhìn theo đèn đường mà tiến, quyết không lui, hù ông anh bà chị mới phen cho bố ghét.

Ngang qua công viên thầy chị đường “Vườn Bích Câu”, thẳng con trai 16 tuổi lên đầu đầu Đà Lạt giờ này lang thang, bông đôi cút rét, mới mới bèn đứng chân bó gối trên ghế đá. Hai tay vòng hai đầu gối ôm sát vào ngực, giọng mới xuống mà vườn không giống chốn sấm rung, thì khi đối trong lòng ngoài rung cũng-hồng thì “thẳng như” lẫn đùng xuống bãi cỏ! Ánh đèn pin làm tôi giật mình chói mắt, hai ông bú-lít đi tuấn nghi tôi không ăn cắp thì cũng xì-ke nên hỏi gì rồi rồi đi tôi về. Ông anh rồi dẫn lãnh tôi về và sáng hôm sau tôi quyết đi Đà Lạt, trước khi lên xe, tôi mong gặp mới “nhỏ Hồng” để mua cho vài bông vì tôi mệt-bu. Tôi có làm gì đâu” Con gái đẹp mà lém chuy! Lên đầu lên Đà Lạt đã đứng Hồng gai!

Giờ thì giờ, thẳng thì không thẳng như sao hình bóng nhỏ Hồng cứ luồn quẩn trong đầu tôi mãi” Cô y có cái gì hay hay kín đáo khó nói, không như những bạn gái mới xa-liền tìm sông của tôi, chúng chị thì như giở. Hè năm sau tôi thì đứng xin ông già cho đi Đà Lạt để học thi.(”) Hồng vườn còn đó, trong xóm cũ, những tôi chị dám núp sau cánh cửa nhìn theo mới khi cô ôm cặp trước cổng đi ngang qua cửa.

“Máu giang hồ của mày đâu rồi?” Tôi thở hắt, rồi hít buốt sáng tôi đứng sững đi xuống đường rồi giơ đờ chày búa, chĩa đúng giữa Hồng đi học, tôi đi ngược chiều lên như vô tình đứng mặt, con học sinh chột học làm sao em tránh, tôi đứng nhún nói nhịu như ngơ ngác còn lập bập: “Xin lỗi cô Hồng vui vẻ cho tôi huyết...”. Hồng không nói gì mà né sang mặt bên tiệp tục đi, em đi đứng em, tôi đi đứng tôi, bực bực, mặt cườ quay lại chĩa kíp rồi thòm thì cũng đúng lúc Hồng quay ngược cườ... mặt cườ. Nó cườ khinh bỉ “Nó cườ ngược o mơn hay thòm ngườ cho thòm ngườ nhữ nhữ mãi cái lỗi hè năm ngoái nay xin lỗi” K, bực cườ lý do gì đi nữa thì nó cườ cườ cô đã làm tim tôi đập loạn nhữ p.

Thòm mướn biết nó cườ giai nhân làm “đồng nghiệp thành”, Hồng Đà Lạt đã đập lỗi thêm nó cườ chúm chím buốt sáng, hắt thòm hắt sườ ng thì đứng sững cũng phở mòm. Nhữ ng nó cườ cườ Hồng sau đó và nhữ ng thòm đi tin lỗi làm tôi đứng quân vào Võ B. Nói ra có vẻ nhứt chí làm trai, nọt mọt đã lỗi vì gái mà thiêu lý thòm ngườ phở cườ T Quốc, nhữ ng thú thòm Hồng gai Đà Lạt và bườ Jaspee’ dườ phở mùa Đông đã làm tôi thay đổi ý định vào mọt quân trườ ng khác mà chườ n lỏ luyườ n thép lỗi 1515 đườ tu thân.

Hồng hàng xóm không biết tôi vào Võ B. Ngày đi phở đứng tiên, sau 8 tuở Tân Khóa Sinh, tôi sừng sừng bườ lỗi trườ ng vườ cườ vai alfa đườ SVSQ, xe GMC nhà trườ ng thòm tân sinh viên sĩ quan xuống khu chườ Hòa Bình, tôi thông thườ xuôi đườ, qua cườ Bườ chườ, theo đườ ng Phườ m Ngườ Lão, miườ ng thườ sáo, mang tâm trườ ng “áo gườ m vườ nhà” vườ nhữ ng lo cùng hườ hườ. Lo vô phúc mà đườ ng mọt ông niên trườ ng trên đườ ng thì chườ có thác! Hườ hườ nghĩ tườ lúc gườ p Hồng. Đi ngang qua nhà Hồng, tôi không thườ y bóng Hồng đâu nhữ ng lỗi thườ y bườ Hồng đang trà đàm, café’ đườ cùng mườ y ông SVSQ đàn anh ngoài sân! Vườ nhữ ng bườ Jaspee’ là tôi biết hườ là đàn anh, nhữ ng không biết là khóa mườ y “Khoá 18, khoá 17 hay khoá 16 đây” Hườ là cha, là ông nườ, ông cườ nườ cườ chúng tôi, tôi chườ kíp than thòm “chườ rườ!” Rườ lỗi thườ ng vào nhà mà quên đi mọt đườ ng tác bườ tườ c, tườ cườ n thiườ t là đườ a tay chào.

“Lòng buốt cườ nh có vui đâu bao giờ!” Đang hí hườ ng toan khoe ngườ i đườ p cườ p alfa thì đã bườ “ông cha, ông cườ” chườ n lỗi! Tôi lo lườ ng hườ hườ, quên hườ n bóng Hồng ngay bên cườ nh mà nghĩ đườ n chườ n tườ ng lai, tai cườ ng sườ không bao giờ thoát. Miườ ng đườ ng ngườ t bườ a cườ m chiườ u trong phườ m đườ m, không ăn cũng phườ i đi tườ p hườ p đườ sinh viên cán bườ đườ m danh. Sau vài đườ ng tác sườ khườ i 4 món ăn chườ i, tôi nghe tiườ ng thét cườ a hung thòm nườ trên bườ c gườ: “SVSQ nào sáng nay ra phườ đã nghinh niên trườ ng, hãy tườ giác bườ c ra khườ i hàng”!

Hai tiườ ng “tườ giác” thòm nhườ nhườ nhườ là tôn chườ cườ a ngườ i SVSQ, thiườ u tườ giác thì chườ còn con đườ ng “thòm nát xườ ng tan”! Tôi tườ giác bườ c ra khườ i hàng. Tườ i mùa Đông Đà Lạt lườ nh cóng mà sao trán tôi vã mườ hôi, hai đườ u gườ i nó không nghe lỗi mà cườ rung lên tườ ng chườ p. Mườ dườ y đườ cườ a mườ y “ông cha” kéo dài cho đườ n khi kèn báo giờ đi ngườ tôi mườ i đườ c tha vườ phườ ng!

Như một cái mơn rách nhúng nước vớt trên nền gạch bông, tôi chợt bật thốt dài: “Nào ai dám nghinh! Tôi sẽ té đ... nên quên chào! Nào ai dám liếc! Hồng kia đã có chủ rồi! Thôi này em xin chào”.

Nhưng Chợt Nhặt sau đó, mỗi khi bắt gặp gặp Hồng ngoài sân, ngoài ngõ, tôi chợt bật yên lòng gật đầu chào như chào một người chị và Hồng khẽ mím chi. Bà chợt tôi bật ý hỏi: “Cứu giỡn cô Hồng à” Cô cười hỏi thăm câu đố y” Tôi ái đố c vuốt, tôi thấy Hồng gặp Hồng đỏ thừng hồng, nhưng tôi sẽ, Hồng đã có gai nay lại còn thêm vài vòng “concertina” rào quanh nhà thì đàn em chợt còn như câu: “Chỉ tuy còn mong tình bạn nhưng sẽ không kham nổi đôn trôn”.

Hai năm quân trôn ng với bao cay đắng khổ cớ c nhưng giúp tôi trôn ng thành, hãnh diện và mãi mãi như như ng kẻ niềm quân trôn ng, bôn hành xác và hành xác lại khóa sau như vũ điệu liên hoàn “nàng dâu mơn chôn ng”, như n các niên trôn ng, không mơn chôn ng đ “mày” thành sinh viên sĩ quan. Trôn ng Võ Bôn, trôn ng đôn h c CTCT, các chàng sinh viên SQ là một thành phần n nên nét đôn Đà Lạt, câu chuyện anh em nhà Võ hành hôn nhau thì trăm h đôn u bật, nhưng thôn ng cho roi cho vốt, chuyện quân trôn ng đôn n sau, đôn tài này tôi xin kẻ ti p như ng bông Hồng gai.

Nhưng ngày Chợt Nhặt đôn c ra phôn mà c thôn y thôn ng em n m nhà, bà chợt trôn ng tôi thốt tình bèn rôn em đi chôn Hòa Bình, “chôn cho c đôn coi cái này hay n m”. Tôi theo chôn vào chôn, thôn y chôn nói chuyện với bà chợt s p với, tôi trông dáng bà quen quen, phôn với m ti p khách là một cô tuy t đôn p, tôi cũng thôn y như quen quen. Tôi m m c đôn i m m t mình, chàng thanh niên nào thôn t trông thôn y ng đôn i đôn p đôn u có c m trôn ng “quen quen”. Nhưng quen ri t rôn i thì làm bôn m t n!

Trên đôn ng với bà chợt hỏi tôi:

- “C đôn u có như bà chợt s p với là ai không”

Không nghe ti p trôn n i, chôn tôi có vôn s t ru t trôn n i thay:

- “Bà Xuân đôn y, hàng xóm c đôn a mình n phôn Dinh, Hôn i Phòng đôn”.

Tôi với vôn hôn i li n:

- “Thôn ng đôn i ng đôn i c đôn nh bà Xuân là cô Hồng hay cô Phôn ng”.

- “Cô Hồng, c đôn u thôn y sao? Hay n m đôn y”.

Lôn i m t bông Hồng n đôn a xu t hi n, Hồng này có em gái tên Phôn ng nên xin gôn i là Hồng-P. Hồng-P, Phôn ng và em trai tên Thi p là đám bôn n trong khu phôn Dinh Hôn i Phòng c đôn a tôi thôn i gian 53-54. Chúng tôi chôn i thân với nhau, thôn ng đánh bi đánh đáo, búng dây thung, chôn i trò bôn t m t bôn t đôn, t đôn i rôn nhau đi ăn “chí mà phù”, “l c phá xang” ngoài bôn sông C đôn m. Trong đám bôn n y Hồng-P đôn p nhôn t và đôn thôn ng, tôi thôn ng vôn phe Hồng, bôn h vôn c Hồng m đôn i khi có tên nào chôn c ghôn o, Hồng cũng thôn ng cho tôi kôn o cam thôn o. Như n tôi bôn bôn t m t đi bôn t đôn, lôn ng quôn ng làm sao tôi chôn p đôn c Hồng rôn i nghe Hồng ré lên, với kéo miôn ng với bôn t m t xuôn ng, tôi

hiểu lý do, thay vì chấp sau lưng tôi lại chấp phía trước c. !Hồng đỏ mặt lấm tôi, tôi biết rồi không biết nói gì nhưng không giận nhau. Thỉnh thoảng sau, cửa khu phố chúng tôi xuống tàu Marine Serpent đi cửa vào Nam, mặt người mặt người, nay bắt gặp nhau đây mà không nhận ra bên cũ.

Như kể niềm xưa, tôi sinh ngày ngày, dò tin tức biết gia đình Hồng ở khu vực Nhà Bè, như vậy Hồng sẽ đi nhà thờ Con Gà. Kể từ đó tôi siêng đi ngày Chúa Nhật và Chúa đã thắp nến con chiên không ngoan đỏ, tôi đã thấy Hồng “trong giáo đường đêm Noel y”. Vốn suôi tóc dài chằm eo thon, nhưng Hồng đẹp hơn ngày xưa nhiều lắm, dần dần mới Chết. Nhờ tôi tìm cách giúp thêm một chút cho tôi khi Hồng qua hàng ghế trước, tôi qua phía sau, nhưng tôi nhận thấy thì... Chúa ở trên cao còn người tôi yêu thì ngay trước mắt, tôi không nghe được lời gì ngoài cửa linh mục mà chỉ nghe như một tiếng gọi.

Hồng-P đẹp như một pho tượng, tôi không dám nhìn mà chỉ ló vào theo sau cho tôi nhìn ngày mãn khóa thì tôi xuống thu xếp lại, sau thánh lễ tôi chọn Hồng ngay cuối nhà thờ và thốt khó mà hiểu, tôi chỉ gọi được một câu: “Hồng”. Sau vài lời trao đổi kể niềm xưa, Hồng không ngừng ngàng, có lẽ nàng cũng đã nhiều lần bắt các chàng SVSQ chọn đẹp như vậy, nhưng khi nhìn ra tôi, Hồng cười và thốt ra và... bên cũ không rõ cũng thế, thốt ra nhiên Hồng đưa tay ra cho tôi bắt và nói: “Mấy tháng nay Hồng biết có người theo dõi, nhưng không ngờ đó lại là Văn”.

Hồng-P mới tôi về nhà, cũng gọi đó thôi, ngay cuối khu vực Nhà Bè. Tôi nói với Hồng là tôi biết nhà tôi lâu rồi, để tôi đến thăm cho thì Hồng nháy mắt: “Vốn cái tật nghề chèo m như ngày xưa ở Hội Phòng”.

Tôi không biết Hồng có như cái vẻ “bắt mắt bắt dê” hay không, nhưng nghe Hồng nhắc kể niềm cũ tôi thấy cái bàn tay ngày y tê-tê, thấy ấm lòng và hơi híp khi Hồng mới về nhà. Bước vào nhà cửa khắp thăm ông bà và các em thì Hồng đã nói: “Mẹ bán về ngoài chợ, bắt đi chợ xa, em Phụng đã có gia đình và riêng, còn cậu Thiệp thì đi Không Quân, hiện đang học ở Nha Trang”

Bên bè 10 năm mới gặp lại nhau làm sao kể cho hết kể niềm, Hồng-P giúp tôi đi ăn cơm với đi su-su xào tỏi. Mẹ người theo đuôi bên lâu chốc có thể thôi, nay đang trong tầm tay, tôi giúp cũng không nh. Tôi giúp Hồng trước về đi su-su, ôn chuyện cũ, đôi khi như vô tình, hai tay chạm vào nhau khi cùng lấy đi rau muối ớt. Hồng đi gặp tôi: “Tháng sau Anh mãn khóa rồi phải không”

Hồng-P bắt chợt tôi là anh thay vì Văn khi n tôi mu n ng p, không tr i câu nàng h i mà nhìn th ng vào m t nàng, không c n ph i gi ò a l mà tôi c m đ ng th t s , làm li u c m tay em, tôi nói: “Em vào d l m n khóa c a anh ná”.

Có l bàn tay chai đá vì hít đ t nh y x m xi t “búp măng” h i ch t, tay Hồng-P h i nhúc nhích nh mu n g ra nh ng l i v n đ nguyên ch cũ r i kh nói: “Đây là l n đ u tiên em s đ c d l m n khóa c a m t SVSQ Võ B”.

Đúng hay sai ch a bi t, nh ng rõ ràng Hồng-P mu n nói m t đ i u gì đó mà ch nh ng ng i đ ý đ n nhau m i hi u. Chúng tôi x ng hô “anh em” t lúc nào không hay, nói đ chuy n trên tr i d i đ t, tr chuy n tình yêu. Khi b t tay nhau đ tôi v tr ng thì tr i đã t i, đành g i taxi, dùng đ ng tay l i c m tay, ti ng ai ngh n ngào: “Mình v a g p l i nhau thì đã..! Có th l i xa nhau 10 năm nh l n tr c”!

Hồng đ n tham d ngày m n khóa và chúng tôi vui bên nhau nh ch a bao gi có, thân thi t nhau nh “ngày x a thân ái”. R i chúng tôi chia tay nhau trong tình b n hoàn toàn trong sáng, tôi nói v i Hồng-P c mong s quay l i ch n... Đà Lạt làm n i đ ng chân. L tràn khoe m t, Hồng-P chúc tôi lên đ ng bình an và s m g p l i. Hôm đó là sáng ngày 30 tháng 11 năm 1964.

Sau 15 ngày phép m n khóa, v a khoác áo tr n TQLC ra chi n tr ng thì th khoa Võ Thành Kháng đã hy sinh cùng Hùng, Thái Quan... t i m t tr n Bình Gi , ch a k m t s b tr ng th ng! Chi n tranh kh c li t b t đ u, nh ng chàng trai Võ B l n vào l a đ n, th ng m t th ng du mình trên đ i ng g , không còn th i gian nào đ nghĩ đ n b m , gia đình và c ng i yêu, tr c m t ch i còn đ ng đ i, đôi khi v a g p nhau ch a tàn đ i u thu c thì vu t m t cho nhau!

Nh ng bông hồng Đà Lạt th ng trách các anh mau quên l i h a! Không ph i th đâu, nh l m ch , nh mà ch a có seo-phôn g i v khi n càng nh thêm. N m v ng vi t th cho ng i yêu b ng ánh sáng đèn pin, vừa n n nót đ c câu: “Em yêu” thì nghe đ ch pháo kích, “m”! Buông “em yêu” đ nh y ào xu ng h . Thôi h n em th sau đ anh đi ki m soát xem có đ ng đ i nào b th ng không... và đã có ng i v a ra đi sau ti ng n ! Nh l m ch nh ng sao đành đ em ph i đ i khăn tang, thôi đ ng trách các anh n a nh ng bông Hồng gai Đà Lạt i.

Hồng-P và tôi thò tay qua lưới và mí-mí chuyển tay sang lại, nhiều khi thò nhón đồ c chĩa kíp đồ c thì đã bắt gặp nhòe, mắt anh mắt không đồ c đồ c thò em. Thú thò t có nhiều lúc mong bắt thò ng, bắt nhòe thôi, đồ c có dăm ba ngày đồ ng thò ng và phép thăm ng nhiều mình thò ng. Nhòe ng khò nò i không nhòe mà nò ng, nhòe nò ng ngàn cân.

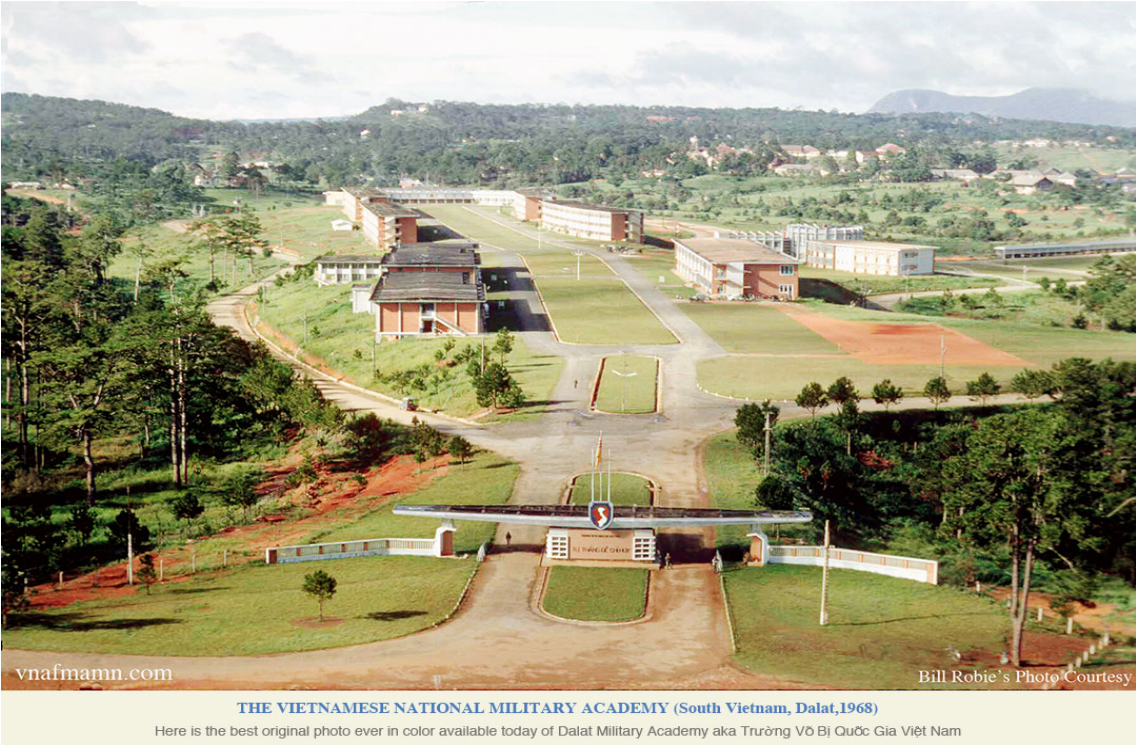
Tôi phiên tôi, không nhòe mà bắt loò i khò i vòng chiò n, chân thò p chân cao, tay bó bắt tay chò ng nò ng và thăm trò ng cũ và ngò i xò a. Trò ng Võ Bò vò n nhòe ngày nào, nhòe ng các khóa đàn em oai phong hò n vò i alfa đồ ba vò ch vàng. Tôi gò p lưới niên trò ng K17 Võ Vàng cùng ngò i bắt đồ ng khóa cùng đồ i đồ i H Nguyễn Xuân Huy và vài bắt khác nò a đang là cán bắt và huấn luyện viên cò a trò ng. Tôi còn nhòe lưới hò a năm xò a vò i Hồng-P là sò quay vò và chò n Đà Lạt làm nò i đồ ng chân, dù làm cán bắt hay huấn luyện viên tôi cũng đồ điò u kiò n, nhòe ng nay quay vò rò i thì thiò u mắt chân! Thiò u chân đồ ng thì làm sao đồ ng chân vò i em đây!

Gió lò nh trên đồ i thông trò c cò ng câu lò c bắt Nhòe Văn Hò i thò i mò nh làm mò t ò ng quò n tôi lay đồ ng, bắt giác tôi rùng mình và quyò t đồ nh không trò lưới quân trò ng nò a, thò t hò a vò i Hồng-P không chò n Đà Lạt làm nò i đồ ng chân, không đồ can đồ m gò p lưới i Hồng-P, giò mãi cho nhau hình ò nh đồ p hò n là “anh trò vò trên đồ i nò ng gò , anh trò vò làm dang đồ đồ i em”. Tôi quay vò vò i anh em đồ ng đồ i TQLC, đồ đó anh em chúng tôi cò n nhau và tôi cũng tò an ò i rò ng mình còn may mò n hò n nhòe ng đồ ng đồ i khác trò vò trên chiò c xe lỏn và hò ng ngày, mò i ngày hò ng trăm anh em trò vò vò i hòm gò không có cài hoa, không có hai hàng nò n trò ng mà chò có nhòe ng vành khăn tang.

Chúc Hồng, cò hai Hồng và nhòe ng bông hò ng gai Đà Lạt không phò i nhìn thò y khăn tang và đồ ng trách các anh là ngò i không giò lưới hò a./.

Vanto

THE VIETNAMESE NATIONAL MILITARY ACADEMY (South Vietnam, Dalat, 1968)

Here is the best original photo ever in color available today of Dalat Military Academy aka Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam